

клетката на рѣзето, и ние сами ще излѣземъ.

Доброто котенце се изправи на двата си крака, покатери се по вратата и се залови на работа. Цѣла нощ се труди: дърпа рѣзето съ зъби и крака, въртѣ клетката на-самъ-натамъ и едвамъ на съмване я измъкна. Децата изскочиха,

поблагодариха на котенцето и припнаха къмъ гората.

Но този пѣтъ жената се събуди по-рано и отиде да нагледа децата, видѣ, че сж избѣгали и рипна по следитѣ имъ, изъ снѣга. Видѣ ги, когато вече навлизаха въ гората. Съзрѣха я тѣ и хукнаха още по-силно. Тѣ бързаха дано достигнатъ до колибата при баща си. Но татко имъ не бѣше тамъ, а жената ги настигаше вече.

— Елке, бѣгай по-нагоре! — извика Борко и помъкна сестричето си нагоре.

Но и жената рипна подиръ тѣхъ. Дълго тичаха така дветѣ деца, докато ненадѣйно на пѣтя имъ се изпрѣчи висока скала. Нѣмаше какъ да я преминатъ, нито можеха да я заобиколятъ. Децата спрѣха тамъ, запъхтѣни и разплакани. На сто крачки задъ тѣхъ тичаше жената. Чуваха вече клетвитѣ и грозния ѣ смѣхъ: — Проклетници, пипнахъ ли ви вече? Сега накжде ще бѣгате, а! — Тогава момиченцето скръсти рѣце, вдигна очи къмъ небето и се помоли отъ все сърдце:

— Дѣдо I осподи, избави ни! Помогни ни да не паднемъ въ нейни рѣце!

И сжщия мигъ стана чудо: дветѣ деца се изгубиха, а на мѣстата имъ, дето бѣха спрѣли, се появиха две чудни, невиждани до тогава дървета. Наоколо имаше само гола гора и жълта шума, а дветѣ дървета бѣха съвсемъ зелени, като на пролѣтъ. Едното, по-малкото, бѣше съ широко разперени клоне, стройно и гиздаво, като девойка. А другото — буйно и високо, като левентъ момъкъ. Дветѣ дървета бѣха дветѣ клетки сирачета.

Видѣха ги хората и ги кръстиха: по-малкото Елха, на името на Елка, а по-голѣмото — Боръ, на име на момченцето. Затова елхата и борътъ растатъ най-високо въ планината и сж вѣчно зелени. Затова на Коледа всички хора обкичватъ елхички и борчета, за да поменатъ и зарадватъ дветѣ клетки дечица.